

Tertúlia

Teresa Costa-Gramunt
Vilafranca

Ser amb els qui moren

Joan Halifax, sacerdotessa zen i antropòloga, l'any 1994 va fundar a Santa Fe, Nuevo Mexico, el 'Projecte d'acompanyament en el procés de morir'. Halifax ha format centenars de professionals de la salut en la cura i acompanyament de les persones que estan morint. D'aquesta experiència és fruit *Estar con los que mueren. Cultivar la compasión y la valentía en presencia de la muerte* (Kairós).

Si ens fixem en la capacitat expressiva del llenguatge veiem que la frase 'ser amb els qui moren' descriu la condició humana, ja que, com adverteix la doctora Ira Byock en el pròleg del llibre de Joan Halifax, 'probablement som l'única espècie conscient de la nostra pròpia mortalitat'. Essent conscients d'aquest fet ineludible, cal preguntar-se per què la majoria de gent evita pensar en la mort com si mai no hagués de morir. Frivolitat? Escapisme?

A Occident la cultura dominant és la de l'evasió o fugida del fet de morir. Llavors, quan hi som dins o davant no entenem res del que passa, perquè no hi hem pensat, defugint un consell zen que diu que un matí sense pensar ni

“cal preguntar-se per què la majoria de gent evita pensar en la mort com si mai no hagués de morir. Frivolitat? Escapisme?”

una sola vegada en la mort és un matí perdut, o un migdia o un vespre sense pensar ni un instant en la mort és un migdia o un vespre perdut. Què vol dir això? Que negar la mort és negar la vida, ja que una i altra són indestruïbles. Amb tot, filòsofs com Joan-Carles Mèlich a *La prosa de la vida* (Fragmenta editorial), diu de forma contundent: Negar la mort és difamar la vida.

Al llibre de Joan Halifax hi ha meditacions sobre el propi fet de morir i el morir dels altres. Meditacions que es basen en els ensenyaments budistes, però com que tots els humans participem de les mateixes pors, aquestes reflexions resulten d'una gran ajuda en els nostres dies ignorants i escàpols enfront de la mort. Joan Halifax també parla del poder transformador del procés de morir, ja que és un fet cabdal en la nostra vida i la vida dels qui estimem. Un traspàs és un fet cimal com ho és el naixement, el matrimoni o el fet de parir. Hi ha un abans i un després en aquestes experiències límit quan són viscudes amb consciència.

Eugeni Campllonch

És probable, Rafel, que en sàpigues ben poc, de l'arquitecte Eugeni Campllonch, encara que segurament has vist el seu nom d'esquitllada en un cartell informatiu davant d'algun edifici modernista. Si no fos per la seva obra tan present a la vila, a hores d'ara, seria un personatge evanescent, oblidat, fos. Va ser precisament la poca informació que hi havia disponible, el que va menar la Pilar Soler a estirar els fils trencadissos del personatge fins a aconseguir ajuntar la llarga i acurada recerca en un llibre que la setmana passada va ser presentat al Centre Agrícola. Ella només va tenir temps de veure'n les proves, però n'estava cofoia, no tant de la seva feina com de pensar que el llibre en qüestió, *Eugeni Campllonch i Parés, 1894-1910, arquitecte i urbanista vilafranquí*, seria útil per recuperar-ne la figura i, d'alguna manera, reivindicar-ne l'obra.

Eugeni Campllonch va néixer el 1870, a la plaça de Sant Joan, número 5, al rovell de l'ou de Vilafranca, on el seu pare havia fet construir la casa familiar en la zona desamortitzada que havia estat la Comanda de Sant Joan. Va pertànyer a les primeres fornades d'arquitectes joves de la nova escola d'arquitectura de Barcelona, i va acabar la carrera el 1893, als vint-i-tres anys. Va ser company de curs de Puig i Cadafalch i formava part d'una generació d'arquitectes que assenyalava els grans canvis en arquitectura i urbanisme.

El gruix de l'obra d'Eugeni Campllonch és a Vilafranca. Cases magnífiques com la de Jané i Alegret, la de Vidal i Folquet, o la casa Berch i Galtés, entre moltes altres. O edificis industrials, com el de l'Electre Vilafranquesa", però també podria parlar-te de l'Hospital de Sant Antoni Abad i la Rectoria, de l'Arbós, o l'església de Sant Esteve, de l'Ordal, o el Pla de l'Eixample de la ciutat de Girona. Emblemàtics, com la gran reforma de la Casa de la Vila. De la Sala de Plens fins i tot en va dissenyar el mobiliari. De fet aquesta va ser la seva última obra a Vilafranca. Tot porta a pensar en el gran treballador que va ser. Si afegim la seva implicació en la vida social, llavors tot adquireix més pes encara. A partir de novembre de 1901 va formar part de l'Ajuntament en representació dels catalanistes pel Districte 3r conjuntament amb Josep M. Graells, era soci actiu del Centre Agrícola, professor de dibuix al col·legi de Sant Ramon, i impartia classes nocturnes de dibuix industrial, pels obrers, a l'Acadèmia "La violeta", a més d'altres activitats que no dic.

Tan lluït en la professió, en la vida personal tot li resultà complicat. Als tres anys de casat i amb dues criatures, envidià i al cap de poc va fer allò tan freqüent en aquella època, que era casar-se amb la cunyada. En aquell moment, Eugeni Campllonch tenia trenta-nou anys. L'estiu de 1910 deixà sobtadament Vilafranca, sembla que a causa de la relació que va establir amb Ramona Oms, que era vidua. L'entorn moral de l'època els devia ben castigar. La parella, amb els dos fills d'ell, va arribar a Buenos Aires el 5 d'agost de 1910, a bord del vaixell "Pssa. Mafalda". Se sap que a l'Argentina va seguir amb la seva professió. No va tornar mai més.

I ara tocava que l'Ajuntament l'hagués acollit al Saló de Plens i li hagués fet els honors presentant el seu llibre. Què hi havia de més adient? Però un protocol restrictiu i de curta mirada ho va deixar passar. Hauria estat bé, Rafel.

“Darrere les paraules”

Rosa Soler
espigoladora@gmail.com

Rafel Marco Molina

Traductor. Director d'aixocomesdiu? marcoimolina@aixocomesdiu.cat

Villarejo, excomissari

Fer l'article

Enric Tomàs
Vilafranca

Fora de la bombolla –o la formatgera de vidre- del *procés*, la vida continua donant tómb. També a les presons i al Suprem, i fins i tot afecta al diccionari: s'ha prohibit la pronúncia dels mots com *presos polítics*, o bé *exili*... A Espanya, també. Lentament, els crits de Pablo Iglesias, el líder estatal de *Podemos*, denunciant que la bassa no sempre passa pel clavegueram. Les seves queixes van emergint al paper imprès i de sobte et quedes, literalment, com una innocent llufa feta de paper. *La Vanguardia* ha publicat cròniques que demostren que els crits d'Iglesias van ben dirigits. Aquestes cròniques denuncien l'excomissari de la Policia Estatal Juan Manuel Villarejo Pérez. Llegeixin: “*Villarejo puede ser incendiario del rascacielos Windsor; puede haber espiado a ministros del Gobierno para el BBVA*”. Es refereix al gratacel madrileny on hi podia haver l'única prova documental d'una estafa financera ordida per un personatge que dirigí un banc, el qual fins fa poc temps era l'amic íntim d'Aznar. Més: “*Villarejo puede haber saboteado el caso Gürtel tratando de recuperar papeles de Luis Bárcenas antes de que cayeran en manos de la fiscalía*”. I per si no n'hi hagués prou d'aquest policia sense visera “*Villarejo puede estar detrás de la Operación Cataluña de fabricación de casos judiciales contra destacados políticos independentistas (...) Pudo robar el móvil de una colaboradora de Pablo Iglesias y fabricado pruebas contra él y su partido para sabotear un posible pacto con el PSOE*.” (*La Vanguardia* 01.04.19). És

imprescindible a aquestes alçades, recordar que enguany farà 40 anys de les primeres eleccions municipals democràtiques a tot l'Estat. A Vilafranca les darreres organitzades per la dictadura, el 1973, les guanyaren els candidats no franquistes, Josep Masachs i Josep Giral i que, de fet, qui triomfà foren l'oposició democràtica, derrotant els candidats avalats per l'alcalde Luis Pallerola, però també convé recordar, i tenir la memòria ben fresca que entre el 1977 i el 2018 al govern central només hi han manat tres partits, els que han pogut fer govern sense coalició: UCD, ja desaparegut; el PSOE, i el PP. En aquest mateix diari i en la mateixa data, l'autor de l'escrit, Pedro Valín, reproduïx unes paraules d'una col·lega, Lucía Méndez: “*Es inquietante el silencio del PP, PSOE i Cs, sobre el espionaje policial a un líder político que se investiga en la Audiencia Nacional (...) Más allá de que se llame Pablo Iglesias (...) los hechos afectan a la esencia de la democracia*.”

PD: En el meu darrer article, vaig oblidar que en la presentació del llibre (juny del 2006) “Cal que sapigueu de nosaltres..” al saló de sessions de l'Ajuntament, totes les cadires situades a la dreta, les de CiU, inclosa, faltaria més, la del PP, estaven buides. Em va saber greu. Encara dubto si va ser mesquinesa o ignorància. El cert és que una dels absents se'm disculpà per carta, no li vaig donar les gràcies. Ho aprofito ara. Gràcies!!!